

REFLECT

Zusters Ursulinen
Generalaat
Musinstraat 1
1210 Brussel

Gelukkige feestdag van Onze- Lieve- Vrouw van Smarten

15 september is zeer betekenisvol voor de Ursulinen van Tildonk. We vieren dan het feest van Onze -Lieve - Vrouw van Zeven Smarten. Dit speciale feest krijgt dit jaar

nog meer betekenis, nu we de 200ste verjaardag vieren van de stichting van de Ursulinencongregatie van Tildonk.

Pastoor Joannes Lambertz, de pastoor van Tildonk, werd enkele jaren na de stichting van de kleine gemeenschap geconfronteerd met een grote uitdaging. Terwijl het klooster in aanbouw was werd hij bij Koninklijk decreet aangemaand de bouw te stoppen en de zusters en internen naar huis te sturen.

Ondanks deze tegenslag was Joannes Lambertz overtuigd dat hij ,bij het stichten van zijn nederige gemeenschap, enkel het instrument was geweest van de

Voorzienigheid en dat deze Goddelijke Voorzienigheid de gemeenschap in stand zou houden ondanks menselijke tegenkanting. En hij nam zijn dochters op in de Societeit van Onze- Lieve - Vrouw van de Zeven Smarten.

Met groot vertrouwen in de Goddelijk Voorzienigheid moedigde hij zijn dochters aan : " *Laat niets u verstoren, mijn kinderen, uw instelling is het werk van God, de duivel zal het niet vernietigen. Maar bid en blijf bidden opdat God deze beproeving vlug moge beëindigen....*"

Op 2 maart 1823, de donderdag van de passieweek, kreeg de pastoor van Tildonk de toelating van de regering om de bouw verder te zetten. Zo kon hij de constructie afwerken en de klassen starten, op voorwaarde dat de leraren de nodige certificaten van competentie konden voorleggen.

Uit dankbaarheid tot God en Maria, die hij had aanroepen als Moeder van Zeven Smarten, kondigde hij aan: " *Mogen dank en devotie tot Onze -Lieve -Vrouw van Zeven Smarten voor altijd bewaard en voortgezet worden in onze gemeenschap!*" Gedurende vele jaren hebben de Zusters in het klooster van Tildonk deze dag jaarlijks gevierd met

bidden en aanschouwen van de Zeven Smarten van Maria, terwijl ze haar beeld (zie hoger) in processie rondroegen, totdat het klooster in 2007 werd gesloten. Onderweg spraken ze het volgende gebed uit:

"O Moeder van Smarten, blijf deze gemeenschap beschermen. Herinner u de tedere liefde die onze eerbiedwaardige stichter u toedroeg, herinner u de genegenheid waarmee hij u vereerde, de ijver waarmee hij ons aanspoorde u te dienen...Maak dat zijn geest blijft leven in ons midden: zijn geest van gebed, van liefde, van nederigheid en van vurigheid. Bid voor ons, o Heilige Maagd Maria, opdat dit huis waarvan gij de koningin en de begeleidster zijt, altijd een plaats van welbehagen mag zijn voor u en voor Jezus, uw Goddelijke Zoon. Amen".

Dit feest nodigt ons uit om na te denken over de betekenisvolle geestelijk martelaarstocht van Maria met haar Zoon Jezus om het goddelijke plan te volbrengen tot redding van de wereld. Maria deelde bewust in Jezus' lijden en werd zo de Mede-verlosser. Moge Onze-Lieve- Vrouw van Smarten, Koningin en Moeder van het Instituut van Tildonk, voor ons bidden.

Zuster Bimla Minj

Een eerbetoon aan Zuster Henriette Verheyen

De Congo Vice Provincie is diep bedroefd bij het overlijden van onze geliefde Zuster Henriette, die de helft van haar leven doorbracht in de DR Congo, voornamelijk in Kalima.

Maar tegelijkertijd is er dat gevoel van waardering voor alles wat ze gedaan heeft voor de Congolese meisjes en voor ons, de Congolese zusters. Ze bracht het grootste deel van haar leven door als lerares in het Chemchem-instituut in Kalima.

Ze werd gedreven door een bezieling die altijd meer wilde doen en er zeker van wilde zijn dat het werk goed gedaan was. En ze streefde ernaar leraren en leerlingen te helpen het beste in zichzelf te ontdekken.

Ze was erg praktisch ingesteld en had veel achting voor de meisjes. Ze wilde hen het naaiwerk leren en onderwees wat ze zelf kende.

Ze vond dat een vrouw een beetje van alles moest kunnen in het huishouden. Ze bereidde vele meisjes voor om vrouwen te zijn met vele kwaliteiten.

Ze gaf het beste van zichzelf, trouw aan de Ursulinen zending: God kennen en beminnen; ze gaf intellectuele kennis door en Christelijke en morele waarden aan jonge mensen. Gebed maakte voor haar een belangrijk deel uit van een apostolisch missionarisleven.

Voor vrouwen was dit alles belangrijk om een evenwichtige thuis te scheppen.

Haar naastenliefde, gulheid en medeleven kwamen tot uiting in de steun die ze verleende aan arme studenten door hun schoolgeld te betalen. Ze was een positieve vrouw en speelde een belangrijke rol als verzoener tussen leraren, studenten en zusters. Ze bekeek alles van de positieve kant en daarom was ze altijd opgewekt en gaf

haar vreugde door aan anderen. Ze had een speciale band met alle Congolese zusters. Ze nam het ter harte dat ze leerden hard te werken en beklemtoonde het belang om vol te houden tot het werk gedaan was en erop toe te zien dat het goed gedaan was. Ze leerde de zusters wat thuiswerk was en was bezorgd voor hun welzijn. Op een rustige manier deelde ze met de Congolese zusters wat ze had ontvangen van haar familie.

We hebben bij ons de herinnering aan de kopjes met de merknaam VERHEYEN; een naam waar ze trots op was wanneer ze haar koffie dronk.

Rustig en opmerkzaam was ze; ze danste graag en nodigde de Congolese zusters uit met haar te dansen op het ritme van Belgische dansen. Daar kon ze van genieten. Men zegt dat, wanneer een wijs mens sterft, het is alsof een hele bibliotheek in vlammen opgaat. Maar de bibliotheek die onze Zuster "Y et" was, blijft bestaan; ze is in ons geplant en in allen die haar gekend hebben.

Met haar dood begrijpen we dat het leven een doortocht is en we zijn geroepen om de zending te volbrengen waarvoor we op aarde zijn.

We zijn u zeer dankbaar, Zuster Henriette, voor alles wat we van jou hebben gekregen. We zullen je nooit vergeten. Dank u, dank u voor alles en moge uw ziel in vrede rusten.

Zusters Ursulinen van Tildonk/ Vice Provincie van de DRC

Dienst van het leiderschap

Toen ik hoorde dat de vergadering van de *Leiderschapsconferentie voor Religieuze Vrouwen (LCWR)* dit jaar in Orlando, Florida zou plaats hebben, dacht ik aan zand en surfen, maar Orlando ligt in het binnenland. Het enige water in de omgeving was het zwembad in het hotel en in de Universal Studios.

Zuster Nirmala en ikzelf namen deel aan de vergadering, samen met 700 andere zusters. Het thema was: *De aanwezigheid van Liefde zijn: de kracht van verandering*. De LCWR is de vereniging van de leiders van congregaties van Katholieke Zusters in de VS. Ze ondersteunt haar leden bij het uitvoeren van hun dienst als leiders bij het bevorderen van de zending van het Evangelie in de wereld.

De onderwerpen van de LCWR vergadering van 2017 leenden zich ertoe om dieper in te gaan op de verliezen in ons leven. Ik schrijf dit op 2 september, de verjaardag van de dood van mijn zuster Nancy. Het verlies is nog steeds erg voelbaar. Ik beschrijf enkele sleutelgedachten en hoop dat onze Zusters de discussie of het gebed verder zullen zetten met de ideeën die ik gekozen heb uit de buitengewone gesprekken.

De bijeenkomst van dit jaar was een geestelijke ervaring, geleid door contemplatieve dialoog. De band die we onder elkaar voelden, ervoeren we

dagelijks in de dagen dat we samen waren in Orlando. Tijdens de vergadering kwamen we samen in kleine groepen, "verdiepingsgroepen" genaamd. Zo hadden we meer tijd om naar elkaar te luisteren rond de vraag: *Wat wordt er nu van ons verwacht?*

In de week van de bijeenkomst stegen de spanningen in de wereld tussen de VS en Noord-Korea. De publieke verklaring van LCWR "smeeft president Trump over te gaan tot dialoog en onderhandelingen". LCRW veroordeelde ook racisme in al zijn schadelijke vormen in een publieke verklaring.

Dr. Christopher Pramuk bracht een toespraak als uitgangspunt: *Zal de cirkel niet gebroken worden? Nadenken over het mysterie van het verrijzenisgeloof.* Hij is professor, schrijver, student in spiritualiteit, Thomas Merton en muziek. Chris inspireerde ons door zijn liederen van pijn en hoop en tussen de liederen in, las hij de woorden van Frederick Douglass over de kracht van de muziek van de zwarten. Chris leidde ons naar het graf van de verrezen Christus, met de vraag, zoals destijds aan Maria Magdalena: "Waarom zoek je de levenden tussen de doden?" We luisterden en zongen met Chris en hij vertelde over zijn persoonlijke spirituele tocht. Terwijl hij zichzelf zo openstelde dacht ik eraan dat ieder van ons een eigen verhaal heeft over zijn of haar ontwikkeling en dat het één van onze taken is, als leden van een gemeenschap, dat verhaal mee te delen aan elkaar en te luisteren naar

onze zusters, familie en vrienden, zelfs naar vreemdelingen op het vliegtuig.

Zuster Mary Pellegrino, de uittredende voorzitter, is een visionair en strategisch denker. In haar toespraak, *De toekomst overkomt ons lang voor ze plaats heeft: ruimte scheppen voor een groeiend verhaal van gemeenschap*, deed ze een empathische oproep tot ons allen om te beginnen met de focus te verleggen van verkleinen, verminderen, naar gemeenschap. Enkele memorabele citaten uit haar toespraak: "Waarop wachten we in onze zending om met iets te beginnen?" "Terwijl ons verdriet ons nieuw maakt, zullen we de wereld nieuw maken"

"Ons eigen verdriet is een poort naar genade, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze wereld".

Mary kreeg een staande ovatie; zo sterk had haar toespraak ons allen aangegrepen.

Een andere belangrijke spreker was schrijver en Methodist predikant Jan Richardson. In haar toespraak sprak ze over haar emotionele tocht, na het onverwachte overlijden van haar echtgenoot. *We stonden op de plaats van de dood en hoorden de levenden onze naam roepen.* Ze nodigde ons uit te luisteren naar het kloppen van ons hart en te bedenken wat het betekent "de aanwezigheid van liefde" te zijn zelfs al lijkt het alsof "de liefde die aanwezig is geweest ons heeft verlaten".

Ze vertelde dat de dood een proces is dat vele vormen kan aannemen: fysieke

GUYANA MISSIE

dood, de dood van een droom, het verlies van een vertrouwde levensstijl of het einde van een gemeenschap die ons hart verwarmde." wanneer afwezigheid ons plots overvalt, hoe doen we dan een beroep op de aanwezigheid van liefde die ons dieper beroert dan ons verlies?

Zuster Constance Fitzgerald, een Karmelietes en belangrijkste spreker i.v.m. de herinterpretatie van de Karmelietessen- levensstijl voor onze tijd, ontving de *bijzondere leiderschapsprijs*, tijdens het slotbanket. Men erkent dat ze in eenzaamheid leeft maar gedreven pleit voor samenwerking en vriendschap. Enkele juweeltjes uit haar toespraak: "Ik geloof vast dat dit het tijdperk is van de bezinning en er staat veel op het spel." "Bezinning is een liefdeservaring."

Bij de bespreking over de kwaliteiten die bestuursleden van LCWR zouden moeten hebben, hoorde ik kwaliteiten die alle leiders kunnen helpen: goede sociale vaardigheden, kunnen leven met ambiguïteit, feedback op een constructieve manier kunnen verwerken, diversiteit in gedachten en opinies kunnen waarderen en een geest van samenwerking in stand kunnen houden.

Tot besluit: tijdens deze drie dagen in Orlando hebben we ons verdiept in gesprekken over verdriet en kwetsbaarheid, de aanwezigheid van liefde en gemeenschap. Voor een volledig verslag van de vergadering, bezoek www.LCWR.org

Zuster Jane Quinlan

14 December 2010 was een heel speciale dag voor de mensen van Karasabai, toen daar, voor het eerst, twee Ursulinezusters toekwamen. De mensen waren erg blij ons te zien. Er was geen klooster en we werden ondergebracht in het leraarskwartier. In minder dan vier maanden werd het klooster gebouwd en we verhuisden. Onze eerste missie begon met een priester Jezuiet, Paul Martin en een regent, Broeder Britto, die ons de mensen leerden kennen en hun noden.

We bezochten regelmatig de families, gingen naar verschillende dorpen, leerden de catechismus aan, bereidden de mensen voor op verschillende Sacramenten, bezochten de ouderen en de zieken en brachten hen de Heilige Communie.

We veroverden vrij snel de harten van de mensen. Ze waren zelfs erg open in het vertellen over hun persoonlijke problemen en deelden hun voedsel met ons, zoals bloem, vlees, vis en groenten enz.

Op zondag gingen we voor in de dienst en er waren talrijke aanwezigen. We gingen dagelijks naar verschillende families voor evangelieonderricht en baden de rozenkrans. Stilaan probeerden we ieder bij naam te noemen en ook de families beter te leren kennen. We hielden de overzichten van de verschillende Sacramenten bij en deelden de certificaten uit.

Gewoonlijk gingen we 4 tot 5 maal jaarlijks naar de verschillende dorpen.

Soms gingen de priesters mee om de Heilige Mis op te dragen en de Sacramenten toe te dienen.

Meestal reisden we per fiets. Soms met tractors, trucks en ATV naar de verder gelegen dorpen in de bergen.

L-R : Zusters Divya en Seraphina

Om de missie verder te zetten voegden, op 1 oktober 2016, twee zusters zich bij ons, Nishi Kujur en Creccencia Toppo. Ze voelden zich vlug thuis en ons werk werd een beetje gemakkelijker. Ze waren erg enthousiast en vol jeugdige dynamiek. Samen probeerden we hun katholiek geloof te doen toenemen.

In Karasabai was er nood aan een kerk vermits het oude kerkgebouw op instorten stond. We hielpen de mensen met de bouw van de nieuwe kerk, samen met bezoekende vrienden die uit het

buitenland op vakantie kwamen. De Jezüieten en de Ursulinen hielpen ons financieel. De plaatselijke bevolking droeg ook genereus bij door het schenken van geld, bouw materiaal zoals bakstenen en hout en ook voedsel. De mensen deelden hun vaardigheden en arbeid. De prachtige kerk was klaar op een jaar tijd en werd ingezegend door de Bisschop van Guyana.

Op 23 juli 2017 vervoegden de Zusters Sosan Kujur en Helena Soreng onze gemeenschap. Ze verdubbelden onze vreugde. Hun aankomst betekende onze terugkeer naar India. Ze zijn gelukkig en vol missieijver.

L-R : Zusters Creccencia, Helena, Sosan Anima, Divya, Seraphina en Nishi

We zijn onze oversten erg dankbaar voor hun gebedsteun, aanmoedigen en waardering. We bedanken ook alle priesters Jezüieten voor hun samenwerking in onze missie.

Ons verblijf in Karasabai was een tijd van genade want we voelden Gods voortdurende aanwezigheid. We hebben ervan genoten samen met de mensen daar te zijn. Moge de goede God hen allen zegenen. Tenslotte bedanken we iedereen. DANK U.

Zusters Divya en Seraphina